

1/2020

zvonek

literární magazín

Slovo/a úvodem

Milé čtenářky, milí čtenáři,

výročí je příležitost k oslavám. Gymnázium oslaví 150 let, tak mu pojdme společně hned v úvodu popřát a vyseknout poklonu za odchování řady úspěšných absolventů.

Nástupem na tuto školu začala životní cesta, někdy doprovázená smíchem, jindy slzami. I přes všechny strasti vám můžeme říct, že z pohledu studenta 4. ročníku bylo naše studium velkým přínosem, ať už v oblasti kulturní, společenské nebo sportovní. Říká se, že zkušenost vás zocelí, a s tím můžeme jenom souhlasit. Lyžařský výcvikový kurs, exkurze v Krásensku, po severních Čechách, do Prahy nebo sportovně-turistický kurs v Itálii utkvěly v paměti každému z nás.

Testy, písemné práce, zkoušení nebyly jednoduché, ale ve čtvrtém ročníku si teprve uvědomíte, co jste prožili a za co je třeba poděkovat.

Závěrem jen krátké rozloučení se čtyřmi roky života snad budoucích absolventů třebíčského gymnázia. Tímto číslem Zvonku vzpomínáme a zároveň se loučíme.

Všechno nejlepší ke 150. narozeninám!

Zuzana Nováková

Zdravím vás, milí čtenáři,

u dalšího vydání časopisu Zvonek. Toto číslo je neobyčejné tím, že se o jeho zpracování postarali žáci 4. ročníku semináře českého jazyka. Hlavním tématem je oslava 150. výročí třebíčského gymnázia. To znamená, že všechny povídky, pověsti, rozhovory, básně a další články se týkají naší školy. Zajistě se máte na co těšit!

Podzim 2021 bude pro tuto školu výjimečný. My, současní studenti 4. ročníku, zde už bohužel nebudeme, tedy aspoň doufáme.

Připadá mi to jako včera, když jsem celá vyjukaná vstoupila poprvé do budovy gymnázia a seznámila se se svojí třídou. Chvilí trvalo, než jsem si zvykla na všechny učitele, jejich styl výuky a na nové spolužáky, ale myslím, že to tak měl ze začátku každý. Prožili jsme tu krásné i méně veselé chvíle. Co nás nepochybně tato škola naučila, je „naučit se učit“. Tento rok je tedy náš poslední a maturitní zkoušky se pomalu, ale jistě blíží. Naše obavy se stupňují, ale nezbyvá nám nic jiného než zatnout zuby a vydržet až do konce, abychom se mohli posunout o stupeň výš, a to na vysněnou vysokou školu. Na závěr bych vám všem chtěla popřát mnoho úspěchů na této škole a aby vaše středoškolské roky byly takové, že na ně budete vzpomínat s úsměvem na tváři. Za většinu čtvrtků můžu říct, že my určitě budeme!

Michaela Svobodová

Brzy vstoupíme do nové, již druhé dekády 21. století. Ještě

neutichly velkolepé oslavy výročí našeho státu a už se ohlašuje další rok – 2021. Tehdy uplyne již 150 let od založení třebíčského gymnázia.

Během své existence prošlo řadou velkých i méně podstatných změn, vystřídal se zde nespočet učitelů, kteří svým působením utvářeli postoje mnoha generací studentů z Třebíče a okolí. Rekonstrukcí prošel také historický objekt, areál se rozrostl o novou budovu a nedávno také o badatelské centrum.

Myšlenka a poslání však zůstávají stejné – pomoci mladým lidem vybudovat pevné základy, z nichž by mohli vycházet po celou cestu životem.

Ačkoliv to zní jako ohrané klišé, škola je opravdu základ života a neuškodí si to občas připomenout. Blížící se 150. výročí je proto ideální příležitostí.

Co říci závěrem? Snad jen popřát, aby se stavba vědomostí, již zde budujeme, nezhroutila, naopak aby vyrostla a byla tak stabilní, že se o ni budeme moci kdykoliv opřít.

Veronika Jičínská

(...) *Čtyři roky na této škole* mi daly hodně. Především mě posunuly dál na mé další cestě. Gymnázium pro mě je a bylo místem, kde se z vás snaží udělat lepšího člověka. I když pro mě bylo studium často stresující, cítím, že mě vnitřně posilnilo a ušla jsem velký kus cesty. (...)

Zuzana Poláková

Na podzim příštího roku 2021 budeme slavit neuvěřitelně

dlouhých 150 let. Když si představím, kolik studentů a všech zaměstnanců se tu za ta léta vystříдалo a co zde vybudovaly všechny tyto generace dohromady, řekla bych, že oslavy jsou na místě. Za zmínku jistě stojí fakt, že se v rámci výročí bude představovat i nový almanach a oslavy budou probíhat opravdu ve velkém.

Po čtyřech letech studia mohu říci, že mi škola byla a je jak velkým přínosem, tak i velkou zkouškou. Dala mi mnoho radosti, smíchu, ale někdy i stresu a pláče. Oslavy budou probíhat již bez nás, a tak bych se ráda za nás za všechny letošní maturanty rozloučila a popřála štěstí všem studentům do dalších let. Pojďme pokračovat v tomto systému a skvěle atmosféře, která ve škole panuje.

Tina Maloušková

Oslavy 150. výročí školy se blíží,

a i když bychom slavili rádi, bude pro nás lepší, když se nám vyhnou. To by totiž znamenalo, že jsme úspěšně složili maturitní zkoušku.

Tímto číslem Zvonku se v podstatě loučíme s gymnáziem. Ty čtyři roky uběhly jako voda, ale nebylo to vždy lehké. Chtěli bychom vám tudíž popřát hodně štěstí ve studiu, pevné nervy a hlavně krásné zážitky, které si s sebou do dalších let odnesete.

Natálie Velcová

Událost

Maturitní ples

Maturitní ples je událost, na kterou se těšil každý z nás již od prvního ročníku. Zahrnuje mnoho příprav, vyhrazeného času a potřebné jsou hlavně pevné nervy. Ale konec konců, maturitní ples je jediný, na co se můžeme soustředit, a proto můžeme na chvíli z hlavy vypustit i blížící se maturitu.

Přípravy jsme zahájili již ve třetím ročníku, poctivě jsme si spořili nějaké ty peníze a pomalu domlouvali místo a čas konání a různé organizační věci. Nejvíce jsme se ovšem těšili na předtančení, které jsme pečlivě promýšleli a na které jsme trénovali. Ani bych nespočetala, kolikrát mezi námi nastala nějaká rozepře, ale naštěstí nás vždy zachránily ankety ve třídním chatu a na všem jsme se nakonec domluvili.

Když se konečně nachýlil čas našeho plesu, byli jsme plni očekávání. Vládla mezi námi nervozita, adrenalin, ale samozřejmě jsme byli natěšení a připravení pořádně si ten „náš“ večer naplno užít. Nejdříve nás čekal nástup na „šerpování“, který

jsme zvládli bez jakéhokoliv karambolu a bez pádu se obešly i všechny naše příchody pro šerpy. A tak už se z nás oficiálně stali maturanti. Čas strávený s přáteli a rodinou nám ztěžovalo neustálé převlékání na předtančení nebo půlnoční překvapení, ale obě vystoupení jsme si užili. I když se nám vše nepovedlo na 100 %, tak s výsledkem jsme byli spokojeni. Celý ples dopadl na jedničku, akorát ten večer moc rychle utekl.

Možná mě teď mrzí, že už to máme celé za sebou a že už se není na co se těšit, ale musíme se soustředit na jiné věci. Teď už nám zbývá jediný, a to je doufejme úspěšně složit maturitní zkoušku.

Natálie Velcová

Rozhovory s bývalými studenty

Rozhovor 1 – maturitní ročník 1965

Já do školy docházela potají

Moje babička Jana Sochorová je absolventkou Jedenáctileté školy a SVVŠ Gymnázia Třebíč. Průběh její středoškolské docházky však nebyl úplně bezproblémový. Kvůli komunistickému režimu jí bylo zakázáno studovat střední školu s maturitní zkouškou. Byla tak perzekuována za podnikání svého otce, který býval trebičským soukromíkem. Nepatřil tedy do dělnické třídy a podnik mu byl zabaven.

Nejprve bych se tě chtěla zeptat, jak jsi pokračovala ve studiu po základní škole? Nebylo mi povoleno složit maturitní zkoušku. Mohla jsem se jen vyučit. Proto jsem si zvolila obor kadeřnictví na Hotelové škole v Třebíči. V 17 letech jsem se úspěšně vyučila, to byl rok 1961.

Toužila jsi ale studovat střední školu, je to tak? Ano, je to tak. Proto jsem byla nadšená, když jsem se dozvěděla, že Gymnázium Třebíč nabízí střední školu pro pracující, kde si lidé mohou po třech letech studia udělat maturitní zkoušku.

Tohle studium ti bylo tedy umožněno? Ne, já do školy docházela potají. Celé tři roky jsem se velice bála, aby mě někdo neudal, slýchala jsem, že si komunističtí funkcionáři kontrolují, kdo na střední školy dochází. To bych měla hned malér.

Kdy jsi začala studovat a jak studium probíhalo? V 17 letech, tedy v roce 1961, jsem na gymnázium začala docházet. Studium trvalo tři roky, pět dní v týdnu. Každý den jsme měli zhruba šest hodin výuky. Při studiu jsem navíc už pracovala v kadeřnictví na dnešním Karlově náměstí, musela jsem si nějak vydělávat. Pro nás směňující byla nevhodnější matematicko-fyzikální odvětví na této škole. Jeden týden jsem do práce chodila ráno a do školy odpoledne a druhý týden naopak. Pro nesměňující byl vhodný přírodovědní obor.

Jaké jsi měla ve škole předměty a jaký byl tvůj nejoblíbenější?

V matematicko-fyzikálním odvětví jsem měla spoustu matematiky, fyziky a deskriptivní geometrie. Učili jsme se ale také ruský jazyk nebo dějepis. Můj nejoblíbenější předmět byl dějepis. Nikdy nezapomenu na mého oblíbeného učitele, který právě dějepis učil. Jmenoval se Rudolf Malý. Mám na něj jednu zásadní vzpomínku. Jeden den za mnou po vyučování přišel a řekl: „Jano, já o vás vím vše.“ V tu chvíli ve mně hrklo. „A proto jdu za vámi. Jste velmi pilná studentka, a tak byste po maturitě mohla nastoupit na vyšší pedagogickou školu v Jihlavě a pak byste mohla učit.“ Byla jsem velmi šťastná, ovšem to pro mě znamenalo zeptat se rodičů, zda vůbec mohu. Tehdy mi to matka nedovolila.

Vzpomeň si dnes ještě na některá jména tvých učitelů? Ano, vzpomínám si na naši učitelku ruského jazyka, paní Kolmanovou, dále na pana Ošmeru, který byl naším třídním učitelem.

Kdy jsi maturovala a z jakých předmětů? Maturovala jsem v roce 1964. Maturitní zkoušku jsem skládala z matematiky, fyziky, ruského jazyka a odborné nauky. Ta byla klíčová pro přijetí na vysokou školu s technickým zaměřením. Já ale na vysokou školu již nešla.

Děkuji ti za rozhovor, babi.

Kristýna Korbelová

Rozhovory s bývalými studenty

Rozhovor 1 – maturitní ročník 1986

Scházíme se dodnes

Mnohokrát jsem po cestě do školy přemýšlela nad tím, jak to asi na našem gymnáziu fungovalo dříve. Jak to vypadalo v okolí? Co všechno se změnilo? Napadá mě spousta otázek, a tak jsem si přizvala svoji mámu Ivonu Malouškovou, aby mi pomohla tyto otázky zodpovědět.

Na střední školu jsi nastoupila na třebíčské gymnázium, je to tak?

Ano.

V jakých letech jsi na škole studovala a proč sis vybrala právě gymnázium?

Na střední školu jsem chodila v letech 1983–1986, bylo mi 15 let. Původně jsem o gymnáziu ani nepřemýšlela. Chtěla jsem studovat ve Znojmě, protože tam tehdy byl obor učitelky v mateřské školce, ale jelikož jsem neuměla hrát na klavír, nevzali mě. Gympl byl až druhá možnost.

Z jakých jiných škol bylo tehdy na výběr? Existovala jiná alternativa gymnázia?

Většina škol byla stejných jako dnes. Byla tu možnost studovat na stavební škole, zdravotní, také hotelové nebo ekonomické škole, ale nic z toho mě nelákalo. Jestli jinou alternativou myslíš například Katolické gymnázium, tak to za nás ještě nebylo.

Fungovalo i osmileté gymnázium?

To nevím jistě, ale mám pocit, že osmileté gymnázium nebylo.

Zajímalo by mě, jak se řešila absence a jestli jste měli studentský vchod stejně jako teď my?

Nic takového jako studentský vchod nebylo, chodilo se normálně předním vchodem. A absence? Ta se vůbec neřešila. Měli jsme třídní knihu, ale žádná procenta za nepřítomnost se nepočítala.

Kolik vás bylo v jedné třídě? Byly vybavené něčím jiným než tabulí, křídou a houbou na mytí?

Ve třídě nás bylo okolo třiceti, to se moc nezměnilo. Třída byla vybavená tak, jak říkáš, pouze ty nezákladnější věci. Co už se nejspíš dnes nepoužívá a za nás ano, je ukazovátko.

To máš pravdu, ukazovátko se nepoužívá. A co hodnocení?

Hodnotili nás klasicky pomocí známek 1–5. Žádné složité bodové systémy za nás nebyly.

Odkud jste čerpali informace? My dnes máme internet, který je přehlcený vším možným i nemožným, ale co vy?

Co nám učitel neřekl, to jsme nevěděli. Veškeré informace jsme čerpali pouze z výkladu vyučujícího, nebo z televize, novin a knih.

Jednou mi babička říkala, že se dívky nesměly do školy líčit nebo mít třeba nalakované nehty. Jak to byla za vás?

Nic takového nám zakazováno nebylo. Samozřejmě jsme se líčily a oblékaly s mírou, ale omezení jsme žádná neměly.

Co když sis zapomněla svačinu? Měli jste možnost si zakoupit v budově školy nějaké občerstvení?

Jee, to vůbec ne. Žádné párky v rohlíku jsme neměli, automaty také nebyly. Jednoduše co sis donesl, to jsi měl.

Zajímaly by mě výlety. Jezdili jste na exkurze, hory, nebo třeba chodili do divadla, do kina? Na výměnné pobyty a zájezdy do zahraničí se ani ptát nebudu.

Neptej, výměnné pobyty ani nic podobného nepřipadalo v úvahu, ale jinak výlety samozřejmě byly. Divadlo jsme navštěvovali poměrně často, exkurze ani ne, ale na hory si pamatuji, jako by to bylo před rokem, to jsem si moc užila. Chodili jsme každý den na svah lyžovat a odpoledne zase na běžky, bylo to super.

Už se chýlíme ke konci. Teď je období příprav na maturitu a především maturitních plesů. Měli jste svůj stužkovací ples?

Ne ne, žádný ples jsme neměli. Dostali jsme stužky, na kterých bylo třídní motto, ale to už si bohužel nepamatuji, jak znělo. Co jsme ale měli, bylo tablo, pamatuju si, že mi to na té fotce vůbec neslušelo.

A co maturita obecně? Měli jste možnost si vybrat předměty, ze kterých budete maturovat?

Předměty jsme si vybrat nemohli, ale zaměření ano. Už si nepamatuji, jestli to bylo ve třetáku, nebo až v maturitním ročníku, ale já osobně jsem si vybrala zaměření ekonomické. Bylo zajímavé, že jsem měla například předmět psaní na stroji, to mě bavilo. Maturita byla povinná z matematiky, českého jazyka, cizího jazyka a ten poslední předmět byl jediný volitelný a odvíjel se právě od toho zaměření, které jsme si předtím vybrali.

Dobře. Mám poslední otázku. Vzpomeneš si na nějakou zajímavost ze svého studia na gymnáziu? Scházíte se dodnes s bývalými spolužáky?

Zajímavost? Hmm, možná to, že jsme psali kroniku. Vkládali jsme do ní fotky, psali jsme tam informace k událostem, například právě k těm divadlům, k horám, výletům. Nic jiného mě nenapadá. A co se týče srazů, tak to samozřejmě funguje a scházíme se dodnes. Zrovna za týden jeden takový máme, už se těším.

Moc děkuji.

Tina Maloušková

Rozhovor 3 – maturitní ročník 2020

Občas nevíme, čemu věřit
Rozhovor s Adélou Škrdlovou

Jaké jsou podle tebe výhody a nevýhody dnešní doby pro tebe jako studentku? Mezi výhody bych zařadila dnešní možnosti, které máme pro vyhledávání informací jak ve škole, tak mimo školu. Nemusíme se jich dopátrávat v knihách a můžeme využít internetu. Vše, co potřebujeme, si můžeme najít rychle a v podstatě bez námahy. Další výhodou je vybavení školy, mezi které patří například interaktivní tabule.

Naopak nevýhodou je přemíra informací, kterých se nám právě díky internetu dostává. Mnoho z nich je často nepravdivých, a proto občas váháme a nevíme, čemu věřit.

Čemu se věnuješ ve volném čase? Dělá ti problém skloubit své koníčky se školou? Jsem hráčkou ženského národního hokejového týmu, což obnáší mé časté výlety do zahraničí, na kterých strávím třeba týden. Běžně mívám čtyři tréninky a dva zápasy týdně, čímž se můj volný čas velmi rychle zaplňuje. Škole se věnuji, jak to jen jde a kdy to jen jde. Jenže čím více se věnuji svým mimoškolním aktivitám, tím méně času mi pak zbývá na školu a učení a naopak.

Probíhal tvůj maturitní ples podle očekávání? Rozhodně ano. Nestalo se nám žádné faux-pas, za což jsem ráda. Řekla bych, že ples se povedl jak po stránce organizační, tak po estetické. I když jsme na začátku měli malý problém s organizací v šatně a u tomboly.

Máš nějaký nejhorší a nejlepší zážitek ze školy? Za nejkrásnější zážitek považuji sledování mistrovství světa v ledním hokeji mužů na školním výletě na Krásensku. Stále si pamatuju, že to byl zápas proti Švédsku.

A nejhorší zážitek není tak úplně zážitek, jako spíš pocit. Pokaždé když s hokejem někam vycestuji, zameškám dost hodin a pak vždy musím hodně učiva dohánět. A kvůli počtu předmětů, které máme, se toho vždy nakupí hodně.

*Sabina Štefanová
Adéla Škrdlová*

Osobnosti Třebíčska

Jakub Mertl

Fotograf Jakub Mertl fotí od svých osmnácti let. V té době dostal od svých rodičů svůj první fotoaparát. První fotku pořídil v Brně na vlakovém nádraží, kde zachytil pohyb vlaku s konstantním sloupem. Po vystřídání různých fotoaparátů si pořídil první zrcadlovku. V dnešní době fotí převážně zrcadlovkou Nikon D80.

Jakub Mertl se nebrání žádným tématům, i když nejvíce fotí přírodu. Vedle fotografií přírody se objevují také rodinné fotografie, portréty a svatby. Z fotografií vyzařuje hloubka, prostor, jiný svět, tajemno a emoce. Krajiny jsou častokrát přetvořené tak, že vypadají jako malované. Jeho tvorba se vyznačuje velmi pečlivou a náročnou postprodukcí. Preciznost a smysl pro detail se snoubily s citem pro krásu, jemnost a fantazii.

V poslední době Jakub Mertl spolupracuje s Gymnáziem Třebíč a jako fotograf se účastní některých školních exkurzí. Následně vznikají nádherné fotografie, které nám zůstávají jako vzpomínka na školní akce.

Zcela náhodou jsme se s panem Mertlem potkali při natáčení filmu Zádušní oběť, kdy roku 2016 vznikla naše první fotografie. Tuto fotografii bravurně upravil a postavu použil v dalších dvou fotografiích zimní přírody.

Žaneta Vrátná

Foto: Jakub Mertl

<http://fotografjakubmertl.cz/>

<https://www.facebook.com/fotografJakubMertl/>

Nikol Čierna

Jakub Deml

Byl český kněz, básník, a také významný spisovatel. Narodil se 20. srpna 1878 v Tasově. V roce 1889 byl poslán do německé rodiny. Na začátku roku 1890 se vrací zpět domů za svou nemocnou matkou, která téhož roku umírá.

V patnácti letech začíná Deml studovat na třebíčském gymnáziu, kde se velmi nadchnul pro publikování v časopise Sursus. Dříve než Deml dokončil školu, seznámil se s Otokarem Březinou, který se pro něj stal celoživotním vzorem. Březina ho seznámil s Františkem Bílkem, jenž se stal ilustrátorem Demlových knih.

První světovou válku prožil v Jinošově u Náměště nad Oslavou. Po smrti svých nejbližších přátel, například Otokara Březiny, prožíval Deml svoji osobní krizi.

Za druhé světové války byla Demlovi znemožněna literární činnost. V roce 1948 je Jakub Deml postaven před lidový soud, který ho zproští všech obžalob.

Po zbytek života žil Jakub Deml v Tasově. V roce 1961 ve věku 82 let Jakub Deml umírá.

Chtěla bych Vám nastínit jedno z Demlových nejslavnějších děl: Moji přátelé. Je to soubor básní v próze, ve kterých se autor přenáší do světa rostlin, zejména květin a hub. Hovoří s nimi, jako by to byli jeho přátelé, sestry nebo bratři. Ve svém díle vyjadřuje lásku nejen k přírodě, ale také k lidem a Bohu. Kniha je zároveň protikladem a jemnou vzpourou proti násilnosti války a s ním přicházejícím novým obdobím, které zapomíná na důležitost lásky.

<https://www.spisovatele.cz/jakub-deml>

<http://ireferaty.cz/100/552/Deml-Jakub>

Žaneta Vrátná

Taneční skupina Motus

působí v Třebíči již od roku 1979 a od 2002 jako občanské sdružení. TS Motus se věnuje taneční výchově dětí od školního věku. V rámci projektu „Nenudím se, tančím!“ se zaměřuje na výuku mnoha tanečních stylů od modern dance, jazz dance přes hip-hop, street dance a show dance až po latinskoamerické a standartní tance. Po celý rok se děti, mládež i dospělí učí základním technikám a tanečním průpravám. Součástí výuky je základní průprava pro všechny druhy tance, fyzická příprava, správné držení těla a zdravý životní styl. Členové jezdí na soutěže nejen po Vysočině, ale i po celé republice. Touto taneční skupinou prošla řada studentů naší školy.

Veronika Gromská

Zamyšlení:

Jak se osm holek rozhodlo dobýt GYMPL

Historie Gymnázia Třebíč je bohatá, rozmanitá a píše se už od roku 1871, kdy bylo jako jedno z prvních v zemi založeno. Nikdy nebylo ustanoveno jako chapecká škola, nicméně dívek bylo poskromnu.

První zástupkyně něžného pohlaví se začaly objevovat až po roce 1914.

Tak jako tak, v zanedbatelném počtu.

Během let se moc nezměnilo.

V lepším případě byly dívky ve třídě alespoň dvě, výjimečně i tři, ale často také žádná. Přesto je tu rok, který v mnohém vyčnívá. Rok 1921. Rok, kdy svět přišel o (ne)chvalně známého Nikolu Šuhaje. Rok, kdy Albert Einstein dostal první Nobelovu cenu za fyziku. Nebo rok, kdy Mongolsko vyhlásilo nezávislost. Jeden by řekl, že to jsou milníky určující světovou i českou historii. Krom jiných událostí je tu ještě jedna věc. Na první pohled možná ne tak významná, ale důležitosti má za tři Šuhaje...

Stalo se to ve čtvrtek 1. září 1921 při prvním školním dnu. V lavicích třídy profesora Aloise Kratochvíla sedělo osm děvčat. Bláhová Anna, Dobrovolná Blažena, Müllerová Libuše, Řídká Marie, Seichtrová Roberta, Staňková Marie, Šofrová Svatava a Všetečková Emílie. Kde se vzaly, tu se vzaly. Osm odvážných školaček si vydobylo cestu na gymnázium s rozhodnutím uspět v zdánlivě klučícím světě.

Můžeme už jen hádat a představovat si. Jak se to stalo, nebo proč? Jak asi vypadaly? Co je k tomu vedlo?

Překvapilo to někoho? Znaly se a domluvily, nebo to byla jen shoda náhod?

Věděl by někdo z čtenářů něco o některé z prvních dívek na našem gymnáziu?

Jana Ondráčková

Volnomyšlenkář

Přemýšleli jste někdy nad tím,
jaké by to bylo
zabít člověka,
je to smutné,
když někdo umře,
ale já jsem jenom poeta.

A přemýšleli jste někdy nad tím,
jaké by to bylo
skočit z baráku,
asi byste umřeli,
ale měli byste všechno na háku.

Přemýšleli jste někdy nad tím,
jaký by to bylo
skočit do kaluže přemetem,
ano, měli byste zničené
oblečení
a zranili byste se,
ale vyhráli byste nad světem.

Přemýšleli jste někdy nad tím,
jaké by to bylo,
na svoji seminární práci
vylít kalamář,
tolik práce vyjde vniveč,
ale já jsem tak trochu
volnomyšlenkář.

Legenda

- G -

zastupuje sílu
a moc,
jež nám
propůjčí
tento ústav,
možnost se
vzdělat
a pod jeho
jménem
jednat.

- T -

obecnost
institutu
a rozhled do
šíra
světa,
přehled a
důvod,
proč stát nad
věcí.

- R -

soupis
povinností
a pravidel,
která se
vyžadují
pro soužití
a studium
na této škole.

Radíme mladým

Z cyklu studenti
studentům,
měl bych poradit
mladým bažantům.

Vždycky mě učili,
ať jdu za nosem,
ale ty si ten nos zlom
a nechod' sem,
srovnám tě,
s hrdinským eposem,
po dokončení maturitního činu
budeš za hrdinu,
ale ztratíš všechno.

Je to špatný,
již to pociťuji teď
a to je matura,
ještě pár měsíců vpřed.

Čím víc se blížím
k maturě,
tím víc chápu rady,
ať sem nechodím.

Vždyť existuje
mnoho jiných škol,
kolikrát již jsem užil výmluvy
břichabol,
holt gymnázium zní krásně,
ale vlastně,
zde naděje jen umírá,
a kdybyste furt nechápali,
tak tohle je jen satira.

GTR

Léta plynou,
časy splývají
a starou
budovu školy,
když zvonky se kývají,
zhledáš jinou.

Tolika osobností,
vyučeno, vyšlechtěno,
v těchto zdech,

150

pro dobré jméno,
žádný spěch.

Ale pověst a sláva,
se nenapíše hned,
chce to čas,
rybníky vysychají,
na polích roste tráva
a Gympl má 150 let.

Všehovšudypán

Nu a jako barman
přelévám čas,
míchám ho s prostorem
a rozlívám do sklenic
a nikoho z vás
nenechám na suchu,
každý potřebuje pít,
tak vem mě za ruku.

Nu a jako příroda
prorůstám světem,
klíčím, kořením, zraji
v hnilobě,
když po zalití zpívám
a listů šepot v jinotaji,
o větru a o tobě.

Nu a jako stroj
propočtu čísla,
společně s dalšími myslím,
hledám,
bádám,
pracuji jak hodinový strojek,
možností hotový roj,
zmaten užívám nul,
jedniček i dvojek.

Vojtěch Drábek

Zamyšlení

Škola a volný čas

Jakožto studentka čtvrtého ročníku gymnázia se často dozvídám od spolužáků, jak málo volného času mají. Celé dopoledne tráví ve škole, poté se doma až do večera učí a druhý den jsou unavení. Převážně se jedná o staré známé jedničkáře, kteří se stresují kvůli jedné horší známce. I tito studenti mají na výběr, jak budou svůj volný čas trávit, a sami jej dobrovolně obětují škole.

Téměř žádné stížnosti neslyším od těch, co se raději věnují tomu, co je baví, a uspokojí je i průměrné známky. Sama se mezi ně řadím. Hodně lidí si myslí, že nás škola nezajímá a vůbec nemyslíme na budoucnost, což samozřejmě není pravda. O školu se zajímám, ale soustředím se pouze na předměty, kterým se chci věnovat do budoucna. Tím pádem mi zbývá více času na mé zájmy.

Nelze jednoznačně říct, která z možností je lepší, avšak obě dvě končí z valné většiny stejně a to maturitním vysvědčením. Obecně by se na toto téma dalo hovořit dlouho, ale zkrátka a jednoduše, kdo potřebuje volný čas či čas sám pro sebe, vždy si jej najde.

Kateřina Mazalová

Bajka

Žil byl kdysi dávno moudrý medvěd, který měl kouzelnou moc. Ovládal celý Magický les a ostatní zvířata si k němu chodívala pro pomoc či rady. Svůj rozum a veškeré své schopnosti užíval ve prospěch ostatních. Nebylo tak živočicha, který by alespoň jednou za svůj život nevyužil jeho pomoci. Ať už to byl mravenec nebo jelen, medvěd si pokaždé dokázal poradit s čímkoli.

Ještě před dosažením vysokého věku v lese položil kámen Medvědího gymnázia, kde se ostatní zvířata mohla bez rozdílu svého druhu vzdělávat. Věděl, že se bez jeho pomoci ostatní neobejdou. Proto se rozhodl veškerá svá učení zapsat do Knihy, kterou by jiná zvířata předávala svým mláďatům a ta zase svým. Krátce před svou smrtí Knihu předal své dceři Jajce se slovy: „Pomáhej ostatním a ostatní ti to vždy vrátí.“

Jajka byla ovšem od svého moudrého otce naprosto odlišná. Proslýchalo se, že kouzla, která po medvědovi zdědila, chtěla využívat jen pro sebe. Proto necelý měsíc po smrti svého otce Gymnázium zavřela a zvířátka se neměla kde scházet a vzdělávat. Ostatním se dokonce pyšnila tím, že Knihu ztratila. Říkala, že se v ní stejně nic důležitého nepsalo.

Jednoho podzimního dne liška Pitka přiběhla k Medvědímu gymnáziu, který Jajka obývala. Plakala tak usedavě, jako by jí mělo puknout srdce. „Moje malá lištička je těžce nemocná,“ bědovala. „Pomůžete nám, prosím? Váš otec říkal, že kdybych měla nějaké problémy...“

V tu chvíli medvědice práskla dveřmi tak silně, že ji museli slyšet až na druhém konci lesa. Sama liška se lekla natolik, že raději utekla.

Nikdo další se už ke škole nepřiblížil. Pomalu, ale jistě začala zvířata Medvědí gymnázium obcházet. To, co všechny v lese spojovalo, teď najednou všechny rozdělovalo.

Jednu věc ale zvířata nevěděla. Jajka ve skutečnosti žádné otcovy schopnosti nezdědila. Nebyla tak schopná ostatním

pomocť a stydĚla se za to. Gymnázium zavřela proto, aby se sama mohla z knihy všemu přiučít. A moc jí to nešlo. Vždy dokázala vykouzlit pár barevných jiskřiček nebo se jí omylem podařilo promĚnit muchomůrku na červené jablko.

Jeden chladný večer se Jajka snažila vyléčít ránu na starém žabákovi. Knihu měla otevřenou na jedné stránce a nahlas předčítala zaklínadlo. V tu chvíli se ozvala hlasitá rána, která medvěďici odhodila na druhou stranu.

Ostatní zvířata se okamžitě sebĚhla u Gymnázia, kde si všimla obrovského požáru. ZdĚšená se na sebe podívala a nevěděla, co dělat. „Jajka bude určitĚ vevnitř! Musíme jí pomocť!“ okřikl ostatní ježek. Liška Pitka se ale povýšenĚ nadechla a řekla, že Jajce pomáhat rozhodně nebude. „Když nepomohla ona nám, ať si pomůžte teď sama.“ NĚkterá zvířata přikývla hlavou a odešla spolu s ní.

Plameny se začaly pomalu šířit i do korun lesa. PřibĚhli i divočáci, aby se pokusili požár zastavit. „Musíme dostat Jajku zevnitř. Nikdy by nenechala shořet náš les. Vždyť to je i její domov!“ zmĚnil jeden divočák, zrovna když spolu s ostatními dobývali dveře. Divočáci, ježci a pár zajců rychle vnikli dovnitř.

Když doběhli do druhého poschodí, Jajka ležela na zemi se slzami v očích. „Je to moje vina,“ nařikala. PĚt divočáků svými rypáky mohutné tělo medvěďa hrnuly pryč z ohně. Další dva svými kopýtky rozbili okno. „Teď ji shodťte támhle do toho mechu!“

Zvířata dole nahrabala další mech k velké hromadě, tak aby se Jajce nic nestalo. „Raz, dva, tři!“ Zvuk pádu neznĚl vĚbec příjemně. Ostatní, kteří ještĚ před malou chvíli odbĚhli, přispĚchali zase zpátky, aby se podívali, jak to celé dopadlo. „Jajko!“ snažily se ji probudit kuny, „musíš zachránit les.“

Jajka otevřela oči. „Já-já...to nedokážu,“ řekla slabým hláskem, „neumím kouzlit. Nejsem jako můj táta.“ Zvířata se na sebe vzájemně podívala. „Les stejně shoří! Pojďme aspoň rychle pryč.“ Liška Pitka se svou malou lištičkou vedly skupinu, která smĚřovala pryč z lesa. Následovali jí i ostatní. „Stůjte!“ ozvalo se. Byl to jeden ze zajců, který pomáhal Jajce dostat se z hořícího Medvěďího gymnázia. „Našel jsem tohle.“ Všichni sklopili zrak k nejedné knížce. Kniha! Sova jí otevřela na sté stránce.

„Tady je kouzlo, které by nás mělo zbavit ohně. Musíme ale všichni dohromady.““

Zvířata bez výjimky začala číst slova. „Exivit ignis, ignis exivit.“ Nic se ale nestalo. Musela znova a hlasitěji. „EXIVIT IGNIS, IGNIS EXIVIT. EXIVIT IGNIS, IGNIS EXIVIT. EXIVIT IGNIS, IGNIS EXIVIT!“ A oheň začal opravdu pomalu mizet. Nikdo nevěděl kam ani proč. Odešel stejně rychle, jako když přišel.

„Zvládli jsme to! Sláva Jajce!“ řvala zvířátka. Jajka se ale vůbec neusmívala. „Omlouvám se. Byla jsem sobecká. Měla jsem vám všem říct, že nic neumím. Neměla jsem Knihu nechávat jen pro sebe.“

„Jsme tady proto, abychom ti pomohli,“ odpověděla liška Pitka. „Nikdo není dokonalý a všechno se dá přirozeně naučit. Pokud jsme zvládli dohromady zachránit les, zvládneme cokoli.“

A měla pravdu. Vztahy mezi zvířaty se začaly zlepšovat, když si vzájemně pomáhala. Medvědí gymnázium se znovu také otevřelo. Sice na jiném místě, ale pořád tam mohl chodit každý. Jajka pochopila, že i když nezdělala otcovu moc, pořád se mohla učit od ostatních. Za dva roky už byla natolik zkušená, že zvládala léčit rány i se zavřenýma očima. A to díky Knize a Medvědímu gymnáziu, kde si všichni pomáhali a všem se pomoc vrátila zpět.

Michaela Olivová, ilustrace Zuzana Nováková

POVÍDKY

Noc básníků

Jako každý čtvrtek jsem se po náročných sedmi hodinách testů a zkoušek svalil do křesla ve studovně a začel se do svých úhledných zápisků o kvantové fyzice. Se sešitem nebo učebnicí v ruce takto obvykle trávím čas, který mě dělí od odjezdu autobusu mířícího k domovu.

Kvantum informací, jež mi kvantová fyzika nabídla, mě tak zahltilo, že moje hlava praskala ve švech. Potřebovala nutně uvolnit trochu místa. Potřebovala odfiltrovat nedůležité informace, aby je mohla nahradit novými ještě zbytečnějšími. Na to je, jak víme, nejlepší spánek. Tedy, usnul jsem.

Když kontrolka zahlásila dostatek volného úložiště, byl ukončen proces zapomínání a já jsem malátně vystavil své odpočívající zornice světlu. No, světlu úplně ne – byla totiž už pořádná tma. Cože, tma?! A sakra.

Co teď? Autobus už určitě odjel a samozřejmě – do naší vsi na konci prozkoumaného světa jich dnes již více nezavítá. Sáhl jsem po mobilu,

abych si domluvil odvoz, ale: NENALEZEN ŽÁDNÝ SIGNÁL. To se mi snad zdá! Nefunkční připojení k internetu by mě nepřekvapilo, ale že by tady nebyl ani signál?!

Prvotní rozčilení náhle uzemnil stupňující se rytmický zvuk, jenž se ozýval odkudsi z chodby: „Pimpili pápá pimporá pimppili pá pimporá...“ Znělo to neuvěřitelně mimozemsky, ale přesto podivně lidsky. Hlas mě zároveň děsil i přitahoval a nutkavý pocit zjistit, co se pohybuje za dveřmi, nakonec ovládl celou moji mysl. Teorii o duchařském svazu uklízeček jsem rychle zavrhl, stejně jako ostatní nesmyslné výplody své fantazie.

Vydal jsem se po schodech vzhůru a to, co jsem uviděl, strčilo celou moji myšlenkovou úrodu do kompostu. Na schodišti proti vstupu energicky poskakoval muž a vyluzoval ony nepochopitelné zvuky. Jeho tvář se zdála povědomá... A skutečně, po chvíli zkoumání všech dominantních rysů, se spojily ty správné drátky – Ladislav Novák!

Pán z obrázkové galerie
absolventů! Když odplula vlna
hřejivé euforie ze správné
dedukce, zamrazilo mě. Jak je to
možné? Vždyť už NEŽIJE!

Ze šoku mě vytrhla až věta
v běžné české řeči: „Co tady tak
stojíš, ichichvore, přidej se!
Humba humba humbána fimfili
fáfá..., no tak, pořádně otevři pusu
a... fimforá fimfilifá...“ Nechal jsem
se strhnout tímto šamanským
rituálem. Pobíhal jsem s Novákem
areálem školy a freneticky
opakoval každou jeho hlásku.

Novák se najednou zastavil
tak prudce, že jsem do něj ve svém
hypnotickém opojení téměř
narazil. Z ničeho nic se rozsvítila
světla. Musel jsem zavřít oči před
bodavým útokem zákeřných
zářivek. Alespoň jsem se plně
probudil a ujistil a ke svému
překvapení zjistil, že to, co
zažívám, opravdu není sen.
Zrovna jsem se snažil vyhnat
z hlavy pochybnosti o svém
duševním zdraví, když mě náhle
někdo poklepal na rameno. Už je
to jasné – jsem prokazatelně
labilní, vyšinutý, blázen...!

Jako měsíček se na mě totiž culil
Vítězslav Nezval. V rukou svíral
Edisonův vynález a nadšení

probíjelo každým milimetrem jeho
buclaté postavy: „...toče prsty
mlýnek v měni ze zvyku, uhnětl
jste maně z vláken uhlíku ptáka
našich nocí, s kterým dlouho
bdíme, metlu příšer, stínů, již je
zaháníme...“

„Co tady děláte?“ vykotal jsem a
přerušil tak tok jeho veršů.
„Básním, příteli. Copak neslyšíš?“
V tu chvíli vzduch kolem nás
rozrazilo zvonění telefonu.
Vycházelo odnikud, a přesto jím
byl naplněn veškerý prostor
chodby. Nezval stále s blaženým
úsměvem komponoval: „Malá
neděle, ach, kolik jasných zvonů,
malá centrála, slyš zvonky
telefonů, vaše uši...“

„Pardon, neměl byste to
zvednout?“ osmělil jsem se, neboť
mě řinčení drásalo již tak
pochroumané nervy. „Ó promiňte,
nechal jsem se unést.
Momentíček...“ Vytáhl z kapsy
telefonní sluchátko, chvíli
poslouchal a pak ho beze slova
uložil zpět. S vážnou tváří ke mně
přistoupil, stisknul mi ruku a
pravil: „Jdu plnit své úkoly, úkoly
muže, jenž splní slib, který si dal,
že vzdá se s horoucí pokorou
všemu, co v životě miloval, že vzdá
se s horoucí pokorou všem těm,
jež v životě miloval, že vzdá se

studu, matko.“ Věnoval mi ještě jeden slzavý pohled a zvolna odcházel náhle potemnělým koridorem. U ředitelny se prudce obrátil, zamával šátečkem a zvolal: „Sbohem, a kdybychom se víckrát nesetkali, bylo to překrásné a bylo toho dost.“

Jakmile zmizel, všechna světla zhasla a já jsem zůstal stát v temnotě jako omráčený. Sám. Zmocnila se mě melancholická nálada. Potřeboval jsem nutně obejmout. Fakt, že jsem uvězněný ve škole a potkávám dávno mrtvé lidi, na mě dolehl s nebývalou silou. Uplakaný jsem bloudil gymnazijním labyrintem, zahlubaný do sebe, nevnímal jsem nic mimo svůj mrzutý životní úděl.

„Stmívalo se, nebylo vidět na krok, ani do minulosti, ani do budoucnosti, zatímco mrtvých jen přibývalo, neskonale a neskonale...“ pomyslel jsem si. Tedy, alespoň jsem se domníval, že jsem to byl já. Ve skutečnosti ze stinného kouta polohlasně recitoval Jan Zahradníček své Znamení moci. Jeho verše se tak podobaly mým myšlenkám, že jsem přímo cítil, jak vychází z mého nitra a zhmotňují se ve slova čiré bezmoci. Neviditelná

ruka zoufalství smýkala mým tělem všemi směry, až jsem pocítil závrát. Nemohl jsem nic než řvát a vzlykat. Zahradníček přednášel dál a dál a já se propadal hlouběji a hlouběji. Padal jsem nekonečnou nicotou, svíjel jsem se na zemi s rukama vzepjatýma k nebi a z hrdla se mi draly neumlčitelné výkřiky.

„Tak to be stačilo,“ ozvalo se za mnou se silným hanáckým přízvukem, „co te to tu provádíš, Zahradníčku, ty trapiči jeden. Mrkni, jak heká.“ „Když on si o to vyloženě říkal, Jakube. Ta jeho špatná nálada na mě zapůsobila jako katalyzátor katastrofických vizí. Však víš, že se mi to občas stává...“ opáčil Zahradníček. „Hele, moc nežbrblej, abes neschetal pár břinkanců. A te,“ ukázal na mě, „jo, te. Pocem a nebeč. Je na čase abe ses vrátil domů. Podťe, moji přátelé.“ Nato jsme všichni vstali a zamířili ke studentskému vchodu, kudy mě Deml vypustil do známého, poklidného světa normálních, a především živých lidí.

Vůbec si nevzpomínám, jak jsem se tehdy dostal domů. Určitě už musela být hluboká noc, přesto se mě naši ráno ani nezeptali, kde jsem byl.

No, možná si prostě nepřítomnosti mé maličkosti nevšimli... Život dál ujížděl v zajetých kolejích, ale přece jen se něco změnilo. Od té osudné noci se ve škole nějak nemůžu soustředit. Mám pocit, jako by každé mé slovo, hrubku nebo stylistickou neobratnost rozebírali básničtí giganti na půlnočních seancích. Já vím, že

tam někde jsou a že zas v noci vylezou. No teda, to byl rým, ne? Že by na mě jejich neustálý dohled nakonec zapůsobil? Kdo ví, možná bude jednou i moje hlava viset v galerii...

Veronika Jičínská

Zkouška dospělosti

V rukou drtila tužku a po chvíli ji položila zpět na stůl. Zpoceně dlaně otřela do riflí a na každé ruce zatlačila do kloubů tak silně, že uslyšela křupnutí. Srdce bilo jako o závod a ona ho nedokázala uklidnit. V učebně panovalo napětí a Meda za sebou slyšela jen nesrozumitelný šepot. Občas její zrak zabloudil k hodinám, ale ty se skoro nepohnuly. Vstala a přešla na chvíli k oknu, odkud sledovala ulici zalitou sluncem. Lidé procházející kolem městského úřadu měli nejspíš naspěch, neboť se nikterak nerozhlíželi kolem sebe a sotva postřehli člověka před sebou.

Meda pohlédla na své spolužáky sedící v lavicích učebny. Všichni měli tytéž ztracené pohledy, ale někteří z nich opětovali nervózní úsměv.

Měla ještě mnoho času, a tak se rozhodla projít po chodbě nebo opakovaně vycházet a scházet schody ve škole, neboť nedokázala v klidu stát ani sedět. Na chodbě se jí zatmělo před očima a Meda omdlela.

Slyšela kroky kolem sebe a pomalu otevřela oči. Místnost nepoznávala, ačkoliv vypadala podobně jako chodba na gymnáziu. Medu vylekalo klapnutí dveří za jejími zády. Prošel kolem ní chlapec ve zvláštním staromódním oblečení, ale ani si jí nevšiml. Zvedla se na nohy a chvíli nechápavě stála. Nakonec se odvážila vejít do dveří, ze kterých chlapec vyšel. Celá místnost vypadala zvláštně. Z obyčejné moderní třídy se stala mnohem starší a zoufalejší místnost.

Do skleněných okenních tabulek
nemilosrdně bubnovaly
kapky deště a bylo slyšet
hučení silného větru.

V lavicích sedělo několik chlapců
v podobných staromódních šatech,
které nosil chlapec, jehož potkala
na chodbě. Chvilí jen seděli a
mlčeli, kluk sedící přímo před ní
v rukou drtil tužku jako ona před
chvilí. Byl jí velmi povědomý, ale
nemohla ho zařadit. Kdo to jen
může být? A kde vlastně jsem?
Ptala se sama sebe.

Chlapec z první lavice vstal a prošel
kolem Medy, ani si jí nevšiml a
málem do ní vrazil. Následovala
ho, aby zjistila, kam má namířeno.
Prošel dlouhou chodbou
a chtěl vejít do dveří,
odkud právě vycházel jiný hoch.

„Hodně štěstí, Víto,“ řekl mu.
A Medě došlo, kdo to je.
Cítila na hlavě cosi mokrého a
studeného a zamrkala. Nad její
tváří se skláněla Běta a chladila jí
čelo mokrým látkovým
kapesníkem.

„To ne, v tomhle mě nenecháš,“
řekla. Meda prudce vstala, ale
zatočila se jí hlava a na chvíli ještě
zavřela oči.

„Je ti dobře?“

„Jo, jsem v pohodě.“

Meda se ještě pár minut
uklidňovala, ale momentálně měla
hlavu plnou toho zvláštního snu.
Běta mezitím odešla ke zkoušce a
zanedlouho se už konečně vydala i
Meda.

„Vylosovala jste si maturitní
otázku číslo šestnáct – Manon
Lescaut.“

A Meda se pro sebe usmála.

Viktorie Melkusová

Pověst

Strážce gymnázia

Roku 1871 bylo založeno třebíčské gymnázium. Prvním ředitelem školy se stal Alois Vaníček. Tomu šlo od začátku o dobro školy a po jeho smrti se říká, že jeho duše je stále v prostorách gymnázia a dohlíží na její chod.

Za druhé světové války mělo gymnázium nemalé problémy. Němečtí vojáci se rozhodli srovnat gymnázium se zemí a postavit na jeho místě věznici. V den plánované demolice se však záměr Němců rychle změnil. Při umisťování nálože k základům gymnázia se jedna z náloží vymkla kontrole a málem vybuchla jednomu z vojáků v ruce. Opakované pokusy byly opět neúspěšné, a tak se vojáci rozhodli zdemolovat budovu ručně. Veškeré nástroje se však při styku se zdi budovy rozpadaly. Byly jako z papíru a své majitele neposlouchaly. Jako poslední možnost zvolili tank, který měl několika výstřely zničit budovu. Tank však na poslední chvíli natočil hlaveň proti vlastním. V tu chvíli se němečtí vojáci dali na ústup a gymnázium bylo prohlášeno za prokleté.

Po válce se do budovy vrátili zpět studenti. Celá škola přežila válku v nedotčeném stavu.

O existenci ochranné moci nad budovou nebylo ze strany studentů pochyb. Několik studentů potvrdilo, že pociťovali přítomnost něčeho nadpřirozeného. I dnes se v temných podzimních dnech můžete setkat s nevysvětlitelnými stíny či zvuky kroků. Nemusíte však mít strach, protože duch pouze dohlíží na naše gymnázium.

Zuzana Poláková,
ilustrace Michaela Svobodová

Projekt Edison, konverzační soutěže

V rámci projektu budou v několika hodinách cizích jazyků dvě stážistky, Eda z Turecka a Roviela z Indonésie. Postupně proběhly a proběhnou konverzační soutěže v angličtině, němčině, francouzštině a ruštině.

Reprezentační ples školy

Srdečně zveme rodiče, studenty i přátele gymnázia na náš ples, který proběhne v pátek 28. února 2020 v prostorách hotelu Atom.

K tanci tentokrát zahraje kapela The Feet Big Band, jejímiž členy jsou i někteří naši současní i bývalí studenti.

Přípravné kurzy

Jako každý rok připravujeme modelové testy pro budoucí středoškoláky. Žáci 5. i 9. tříd si mohou vyzkoušet přijímací zkoušky „nanečisto“, seznámit se s prostředím naší školy a poznat některé vyučující. Není třeba se předem přihlašovat.

Volba seminářů – 2. a 3. ročník

Žáci si po dvou letech společných předmětů mohou zvolit semináře pro budoucí 3. a 4. ročník podle svých preferencí a orientace na budoucí studium a povolání. Žákům 2. ročníku by při rozhodování mohlo pomoci testování profesní orientace, které zajišťuje naše školní psycholožka.

Schůzky žák–učitel–rodič

Pro rodiče a žáky nižšího gymnázia připravujeme společné setkání, v dubnu potom rodičovské schůzky pro všechny třídy.

Charitativní akce

Velký úspěch měl v loňském školním roce charitativní jarmark přímo ve škole, proto je plánován i na ten letošní. V květnu se naši studenti aktivně účastní Dne proti rakovině.

Těšíme se i na 3. ročník Běhu pro paměť národa, na který všechny srdečně zveme.

Pestrý duben

Rodičovské schůzky proběhnou 16. dubna. Přijedou studenti z Finska v rámci výměnného pobytu. Maturanti napíšou písemnou část maturitních zkoušek a ukončí pravidelné studium na gymnáziu. Zájemci se podívají do Berlína.

Maturitní zkoušky, exkurze

V květnu proběhnou maturitní ústní zkoušky, ale i některé domluvené besedy se zajímavými lidmi.

Žáci 1. ročníku odjedou na třídní pobyt v ekologickém středisku v Krásensku, žáci 2. ročníku na tradiční exkurzi do východních Čech.

Sport

V červnu pojedou žáci primy a tercie na cyklovýlet do Hartvíkovic. Pobyt je doplněn kanoistikou, hrami v přírodě, turistikou a nácvikem orientace v terénu.

Exkurze, výlety

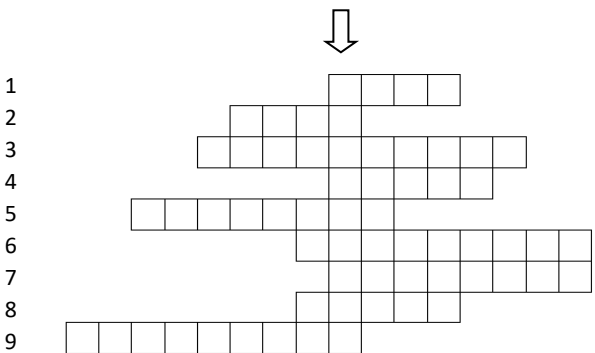
Na závěrečný měsíc školního roku jsou naplánované jednodenní tematické exkurze, terénní biologická a fyzikální cvičení a školní výlety pro nižší gymnázium. Tradičně se uskuteční i netradiční sportovní den.

Rekonstrukce

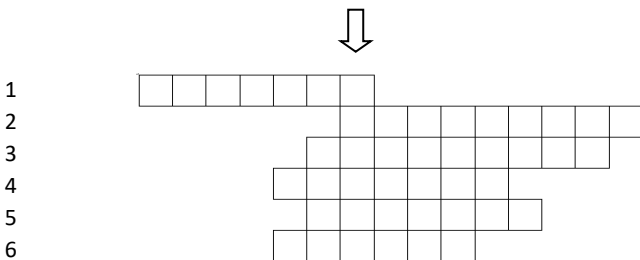
Další část plánované rekonstrukce se týká sociálního zařízení v historické budově. Z tohoto důvodu bude školní rok ukončen už 23. 6. 2020.

Křížovka pro správné gympláky

1. Čím si smažu malůvky v hodině matematiky?
2. Anglické slovo pro jednoduchý, lehký...
3. V jakém předmětu řešíme nerovnice?
4. Co v češtině znamená anglická zkratka "idk"?
5. Milovaný, ale těžký soupeř...
6. Škola má za úkol...
7. Stav hmoty, která obsahuje ionty...
8. Přichází lehčí a bohatší, odchází těžší a chudší...
9. Chemický prvek, který pomáhá na nervy a křeče...

1. Český spisovatel, který získal Nobelovu cenu...
2. Jakou funkci na naší škole plní RNDr. Alice Burešová?
3. Studentská zkratka pro školní jídelnu...
4. Neboj, není to brána do pekla, je to jenom...
5. Nejvíc se bojím, když se rozdávajíji...
6. Učení je...

XXXIX/1

Vydáno v lednu 2020. Vydavatel Gymnázium Třebíč,
Masarykovo náměstí 116/9, Třebíč

Texty a ilustrace studenti Semináře z českého jazyka
pod vedením Hany Laštůvkové.

Grafická úprava studenti Semináře grafického designu
pod vedením Petra Bendy.

